

הפוליצר האבוד

ישבתי במשרד בתחילת הקיץ, זה היה עוד לפני שהסכמתי להודות שהקיץ כבר התחיל, ולא ידעתי מה יהיה. הרגשתי שאין לי יותר מה לחפש בעיתונות. המציאות הפסיקה לייצר סיפורים גדולים, הכל נעשה פירורים שמנוניים. הארץ היתה מלאה בהתרחשויות כמו פעם, אולי יותר, אבל הן היו מנותקות לגמרי, אבודות בחלל, בלי המשכיות. פה אונס, שם שוד, איזו תאונה, איזה פיצוץ בצינור. אוטובוס דרס מישהו. שמעתי במסדרון שאומרים שיש מתחילת השנה יותר מעשי רצח לעומת השנה שעברה. גם התחילה איזו אופנה, ללכת עם קסדות פרוסיות על הראש. אני חשבתי שזה טיפשי, איך שכל הנשים פתאום חובשות את הקערה הזאת עם השפיץ למעלה, אבל הסגן שלי איציק הציע עוד פעם ועוד פעם, שנעשה כתבת שער על הטרנד החדש. "הנה תופעה", הוא אמר לי, "כל הזמן אתה מתלונן שכבר אין תופעות, רק מקרים בודדים. אז הנה לך תופעה". אמרתי לו שעוד פעם אחת אני שומע ממנו שטות כזאת, והוא עף אצלי מכל המדרגות. אני לעיתונות לא נכנסתי כדי לשים בשער תמונות של דוגמניות. ולכן, בגלל העקרונות שלי, ישבתי ככה במשרד בתחילת הקיץ ונבלתי ונרקבתי, בזמן שכל שאר העיתון פרח ושמח. במיוחד לאלה מהחדשות היתה המון עבודה – לרוץ בכל המדינה ולדווח על הדברים שקרו. ממילא לא עניין אותם איך כל זה מתקשר. הם נסחפו אחרי המקרים השרירותיים, דהרו עליהם ודרכנו אותם הלאה. וככה זה עמד להימשך לנצח.

אותו יום, שבו ישבתי ככה, היה בעצם היום השביעי של החופשה השנתית שלי. רשמית בכלל לא הייתי שם, איציק ניהל את העניינים וניסה בכל הכוח לבגוד בעצמו כדי להישאר נאמן למורשתי, אבל למרות זאת באתי בקביעות למשרד. אנשים הלכו במסדרון ואמרו לי, "אתה לא בחופש?", ואמרתי להם שאני כן, אז שלא יתייחסו אליי. "אז למה אתה פה?!", הם שאלו אותי כל הזמן, ואני התעלמתי. לא היתה לי תשובה למה כן ולמה לא. יכול להיות שניסיתי לראות איך העיתון פועל כשאני לא נמצא בו, כדי לדעת אם משהו דרמטי יקרה כשאתפטר. ממה שיכולתי לראות בשבוע הזה, העיתון פעל מצוין גם בלעדיי. איזו דרמה, בקושי מופע טרפז ייגרם שם אם אעזוב בטריקת דלת.

מישהו דפק בזמן שהרהרתי, ונכנס בלי לחכות שאענה. זה היה פיני, כתב שטח עם קשרים טובים מדי בעולם התחתון. "פיני, אני לא כאן", אמרתי לו, "לך דבר עם איציק, הוא מטפל השבוע בעניינים". אבל פיני נכנס פנימה, סגר מאחוריו את הדלת, בשקט-בשקט, ואמר לי בשלווה גמורה: "אני יודע. אבל את הסיפור הזה רק אתה תדע להעריך". מיד התעוררתי, כי עד אותו רגע לא באמת הייתי בהכרה, אמרתי לו שיישב, וביקשתי שיספר כבר. פיני התיישב והסתכל לכל הכיוונים בלי להגיד כלום. נאנחתי ואיבדתי עניין. סובבתי את הכיסא אל החלון וראיתי מטוס מכוער עובר בשמיים המכוערים. נראה לי שממש אז הבנתי שאולי כבר קיץ על אמת.

"יש לי שתי מילים בשבילך", הבהיל אותי פיני, שכבר שכחתי מקיומו. הסתובבתי אליו בחזרה, בדיוק בזמן כדי לראות אותו מבטא בערמומיות את שתי המילים – "שלום הציבור". הלב שלי התחיל לדפוק. "מה? נו, מה?!", נדנדתי לו. הרחתי תחקיר כזה, שכל המדינה תדבר עליו חודשיים. רק מאיך שפיני אמר "שלום הציבור". אלא שכבר הפתיחה ריסקה לי מיד את הציפיות.

"בוא נגיד שהטרנד החדש הזה של הקסדות..." הוא התחיל ואמר, ומיד נופפתי ונחרתי כדי להפסיק אותו.

"עוד פעם זה? מה, איציק שלח אותך לשכנע אותי? אז תגיד לו שדבר ראשון בסוף החופש אני מעיף אותו לקיבינימט".

"חכה, חכה, שמע עד הסוף".

"די, אתם והטרנדים שלכם... נו, דבר".

"שומע, הקסדות האלה, והעלייה בסטטיסטיקות של הרצח, יש ביניהם קשר".

"למה אתה מתכוון, פיני?" שאלתי. ניסיתי לעשות קול אדיש, אבל לא יצא. הוא הצליח לעניין אותי. "אתה אומר לי שיש בחוץ רוצח סדרתי?"

"יותר טוב!"

"יותר ט-ו-ב? מה יותר 'טוב' מרוצח סדרתי?"

"כת!"

"כת?!"

"כת".

"שעושה מה, בדיוק?"

"שמחסלת בחורות שחובשות קסדה עם צ'ופצ'יק".

לא האמנתי למשמע אוזניי. העפתי עין אל לוח השנה, ראיתי שלא האחד באפריל, וחזרתי להתמקד בפיני. "אם אתה מנסה לעבוד עליי, תדע שעוד יש לי כאן כוח להזיק. להועיל לא, אבל לעשות לך צרות אני יכול. אז תחשוב שוב לפני שאתה..."

"שלמה", פיני קם וקירב אלי את הפה עד שכמעט יכולתי לראות בפנים את הריאות המסורטנות שלו, "שלמה, זה פוליצ'ר. אתה מבין אותי? לא פרס סוקולוב, פוליצ'ר. אם לא נובל. באחריות אני אומר לך. כזה סיפור עוד לא היה בארץ, ואתה היחיד כאן מהדור הישן, שעוד יודע את זה. אם אתה לא לוקח את זה, אני מדליף את זה לעיתון אחר. אז כדאי שתאמין, אם אתה לא רוצה לראות את זה על השער של..." וכאן ביטא פיני את שמו המשוקץ של המוסף המתחרה, שבכל בוקר נשבעתי לשווא להחריב אותו עד היסוד. ההפך הגמור, האנטייזה לכל מה שהאמנתי בו – שהוא יקבל את הסיפור הזה? כאילו לא מספיק שכולם אצלנו בבניין מאמינים שהוא טוב פי אלף מהמוסף שלי? למען האמת, לא רציתי להגיד בקול רם, אבל באותם רגעים הרגשתי שהסיפור של פיני כל-כך מגרה, שאני מוכן לפרסם אותו גם אם הוא שקרי כמו שאר המעשיות המאפיוניות שלו.

"יש לך הוכחות?" שאלתי אותו.

"הוכחות? יש לי את הכתבה מוכנה עם ראיונות, עם הכל. אני רק צריך לעדכן אותה עם המקרים החדשים, ואנחנו מסודרים. יש מסמכים, תמונות, מה שאתה לא רוצה. יש לי ציטוטים מהמשטרה, ביררתי אצלם בלי לספר להם מה אני יודע, אין להם מושג מהחיים שלהם. לא קצה חוט ולא קצה זין".

"תביא את זה לכאן, מיד", מלמלתי, ובתוכי כבר התפשטה הצמרמורת הילדותית הזו שמלווה אצלי כל עונג בלתי-נשלט. פיני הלך, ואני הרגשתי שהנה, חסד אחרון לפני הגיליוטינה, לפני שאני עולה מרצוני לגרדום שנקרא מחלקת כוח-אדם. כל הזמן הסתובבה לי בראש המילה "פוליצ'ר", ובפעם הראשונה שמתי לב לכמה שהיא דומה לשם המשפחה שלי. לרגע זה הדאיג

אותי, חשבתי שהם בטח לא ייתנו לי לזכות, כדי שלא יגידו שקיבלתי פרוטקציה. אבל אז הזכרתי לעצמי שגם ככה, לפני ולי תהיה מועמדות משותפת, והוא הרי ממשפחה שהיא הכל חוץ ממתחרות עם פוליצר.

כשפני חזר עם הכתבה והניירות והמה-לא, ביקשתי שינעל את הדלת והשבתי אותו לסודיות. זה היה עוד לפני שבכלל הסתכלתי מה יש בשקית. אמרתי לו גם, שתישכח ימיני ותדבק לשוני לחכי אם אני מספר על זה למישהו, אפילו לאשתי, אפילו לאיזיק המניאק שרק מחכה להפיל אותי בפח. לחצנו ידיים, ואמרתי לעצמי שהנה, בן-הברית היחיד שלי בכל העיתון הוא דווקא מישהו מהצעירים, ואולי עוד יש תקווה שיום אחד הדור האבוד הזה יקבל קצת שכל. התיישבתי לקרוא, הכל היה בדפים מודפסים במכונת כתיבה, כי פני עשה בחוכמה ולא הכניס אפילו אות אחת מזה לתוך מחשב, בוודאי שלא אצלנו במערכת. דפדפתי בעמודים, הסתכלתי בתמונות שפני השיג מהמטרה, שבהן נראו הקורבנות כשהן דקורות בעורק הצוואר, ומרגע לרגע הבנתי שיש לי בידים פצצת אטום. הכל היה שם, כמו שפני אמר, הכל ועוד הרבה יותר. רשת מסועפת של פעילים נחושים, אינסוף כסף בחשבונות זרים, הנהגה מרכזית שיושבת בהוד-השרון, אימפריה ששורצת לנו מתחת לרגליים ומוקדשת למאבק בלתי-מתפשר בכל דבר שבא מגרמניה. אמנם הקסדות הפרוסיות שהגיעו לארץ בכלל מיוצרות בסין, אבל המראה החיצוני כנראה היה דבר שהכת לא יכלה לעבור עליו בשתיקה. עד אז הם לא רצחו אף אחד, רק עבירות רכוש וכדומה. שרטו מרצדסים, חיבלו במכונות כביסה של סימנס, דברים כאלה. והנה, פתאום, קפיצת מדרגה דרמטית ווירטואוזית שאפילו שייקספיר היה מקנא בה. מתנפלים בלילה על בחורה שחובשת קסדה פרוסית, דוקרים אותה בצוואר עם השפיץ ובורחים עם הקסדה. לא פלא שהמטרה לא זיהתה את הקשר לקסדות, אבל כל שוטר מתחיל בוודאי היה אומר שיש כאן רוצח סדרתי על-סמך הדקירות. שאלתי את פני בקשר לזה, והוא אמר שאנשי הכת דאגו לדקור באופן אקראי, בכל פעם בצד אחר של הצוואר, ולפעמים גם במקומות אחרים בגוף, כדי שהבלשים יוכלו לעשות לעצמם חיים קלים ולא לזהות את הדפוס. אמרתי לו שצריך להוסיף את זה במפורש, והוא הסכים. חוץ מזה הכל היה מושלם – ציטוטים מעולים מפה ועד להודעה חדשה, מאפיונרים שמתראיינים בעילום-שם ומלכלכים על הכת שגרמה למשטרה לחשוד במושעים תמימים שאין להם קשר לעניין, מסמכים מהמכון הפתולוגי שמוכיחים שכל הנשים חבשו כובע לפני המוות. זה היה תחקיר המאה, לא העשור: משטרה כושלת, כת משתוללת, אומה מתאבלת. מצא חן בעיניי החרוז, רשמתי לי את זה בצד, שיהיה לי למשנה.

גמרתי לקרוא עם דמעות בעיניים. זה היה חזק שאי-אפשר להאמין. פני אמר: "נו?", וחייך. לא היה לי אפילו כוח לענות, רק נשפתי כלפי מעלה כדי להראות לו שהתרשמתי.

"אז מתי אתה מפרסם את זה?" הוא שאל.

"אני... אני פשוט אערוך את זה ונמצא לזה יום מתאים. תאמין לי, כמה שיותר מוקדם."

"אתה זוכר שאמרתי לך 'שלום הציבור', נכון?"

"כן, למה, מה עם זה?"

"כי בכל יום שהפרסום מתעכב, עוד מישהי יכולה להירצח."

"נו? אז מה אתה רוצה שאני אעשה?"

“מה זאת אומרת? קודם כל צריך להזהיר את האנשים שלא ילכו עם הקסדות המחורבנות האלה! זו סכנת חיים, שלמה. בלי הקסדות הם לא יפגעו בזכוב, אלה מהכת, אז דבר ראשון לפרסם את זה ולעשות רעש כדי שלא ימותו עוד בחורות”.

על זה לא חשבתי, בטיפשותי. חוץ מהסיפור הסנסציוני, יש גם עניין של חיי אדם! המוסף החבוט הזה, שכולם אצלנו בבניין יורדים עליו, פתאום יהפוך למציל הלאומי! נשים צעירות יזרקו את הקסדות ויחתמו מנוי, אבות יודו לאלוהים ויחתמו מנוי, אמהות יתעלפו ויעשו מנוי אחרי שיתעוררו – עיתון במיטבו. והנה, סתם ככה ביום אביך, ההתרחשויות הספורדיות בעולם הפסיקו להתרוצץ בלי מטרה והסתככו בפקעת אחת גדולה של משמעות. ובמילה אחת, סיפור. התחלה אמצע וסוף. סיבה ותוצאה. כלב השמירה הזקן של הדמוקרטיה ניצל מההרדמה וקיבל במקומה סטייק וליטוף. פניתי אל פניי ואמרת לי: “אני רשמית בחופש עד מחרתיים. כדי שאיזיק לא יחשוד, עדיף שלא אקצר את החופשה. ואז כבר יוצא יום חמישי, והעיתון של יום שישי הזה כבר סגור. זאת אומרת, בשבוע הבא זה מופיע. יום שישי, בשער. על בטוח”. פני הסכים בחוסר-רצון, והלך. אני ניגשתי לעבודת העריכה המייגעת בשמחה שלא חוויתי כבר שנים, שמחה שדי התפוגגה כשנזכרתי שאין לכתבה שום עותק ממוחשב. נאנחתי, התיישבתי באמצע ערימת הדפים הפרימיטיבית והתחלתי לסמן בעט, כאילו שאני עובד בעיתון שסבא שלי קרא כשהיה ילד.

אחרי שלוש שעות, על השעון, עשיתי הפסקה. נזכרתי שהדלת לא נעולה, קמתי, והצצתי למסדרון לפני שאני נועל. אנשים חסרי-צורה הסתובבו שם, צעירים עם איברים מגודלים. כולם חיים את חיי הרגע האפסיים. שום רצון להכיר את העבר, שום רצון להשפיע על העתיד. מה היה אתמול בתיאטרון, זה בעיניהם ארכיאולוגיה. מה יהיה מחר בישיבת הממשלה, זה בשבילם מדע בדיוני. אפילו הדגים המלוחים, שכבר מזמן עוטפים אותם בעיתונים רק במסגרת הקלישאות המקצועיות, אפילו לדגים האלה יש קצת יותר רוחב אופקים מאשר להם. בסוף נגעלתי, סגרתי את הדלת ונעלתי פעמיים. אני אראה לכם מה זה עיתונאי, אמרתי להם בלי שישמעו. אני ופני נשרוף את המדינה. המפכ"ל יתפטר, יבואן הקסדות יתאבד, כוחות הביטחון יצודו את החארות מהכת ברחובות הוד-השרון. כלום לא יישאר כמו שהיה. נשפיע לדורי-דורות. גגות הממסד הרקובים ייעקרו ברוח-הפרצים ואור השמש יחטא הכל. ואז, בשיא השיאים, אני אלך הביתה ואעזוב מאחוריי את העיתונות הקורסת. אולי גם פני יפרוש בשיא. הוא ואני נצא לפנסיה, נשב על שפת הים ונחבק את הפוליצר שלנו בתורות, חיבוק אני חיבוק הוא.

מרוב עצבים, לקח זמן עד שגיליתי שכבר חצי שעה אני לא עושה כלום חוץ מלחלום בהקיץ. בהיסח-הדעת שלחתי יד ללוח השנה והסתכלתי על השבוע הבא. סימנתי לי את יום שישי, היום שבו תפרסם הכתבה שתריע את אמות הספים, ומשום-מה דפדפתי קדימה. עברתי את יולי ואוגוסט, מצאתי את עצמי בספטמבר ומשהו עצר אותי. זה היה ראש השנה. הוא נפל השנה מוקדם, בעשרה בספטמבר. דפדפתי חזרה לינוי, ראיתי שאנחנו כבר לקראת סוף החודש, ודפקתי לעצמי על המצח. עוד מעט ראש השנה, ואני הולך לבזז את התחקיר ההיסטורי הזה על איזה יום שישי עלוב! מיד היה לי ברור, שאסור בשום אופן להתפשר. שיכרתו לי את יד ימין, אוזן ימין ואשך ימין אם אני מעז לפרסם את חומר הנפץ הזה בתאריך פחות יוקרתי מאשר כ"ט באלול, ערב א' בתשרי בכבודו ובעצמו. איפה הראש שלי, שאלתי, איך אני לא מתבייש לקרוא לעצמי עורך כשאני לא טורח על חשיבה מקצועית אלמנטרית.

ברור, פני לא שמח לשמוע את הבשורה. הוא ניסה שוב לשכנע אותי, אבל אני הסברתי לו יפה, וגייסתי לעזרתי את כל הרזומה שלי בעיתונים שכבר נכחדו מזמן, כדי לשכנע אותו שאם אוותר ואמנע מהכתבה את הכבוד המגיע לה, הרי שגם אני וגם הוא, פני, בעצם בגדנו בעצמנו ובמקצוע. "אתה יכול לדמיין, שהכתבה שלך – פסגת הקריירה שלך – תמצא את עצמה באותו מעמד של כל כתבה אחרת?", נאמתי לו. "אתה יודע, למשל, מה נמצא על השער של יום שישי הקודם? כתבה על עמק החולה. אתה יודע מה איציק מכניס ליום שישי הקרוב בתור כתבה ראשית? אונס בבסיס חיל האוויר. כמה פעמים בחיים קראת על אונס בבסיס חיל האוויר, תגיד לי? שמונים, תשעים פעם? הכתבה שלך לא יכולה לשחק במגרש הזה. אנחנו צריכים חשיפת שיא, ביום הגדול של העיתונים. לעשות את מוסף ראש השנה האולטימטיבי, זה שאחריו יגידו – 'אף פעם לא התחילה ככה שנה יהודית. אף פעם'. אנחנו צריכים שבארוחת החג ידברו רק על זה. שאנשים ימצאו את עצמם מקללים את היומיים שנמשך החג, מרוב שהם מחכים כבר להתפתחויות בטלוויזיה וברדיו ובעיתונים". בסוף פני התרצה. עדיין נשאר בי משהו מהכריזמה של פעם. אז סיכמנו שזה מה שיהיה, ובינתיים שמתי אותו שיישאר על הסיפור, און-ליין, טוונטי-פור-סבן, שיוסיף מידע כמה שרק אפשר.

אני מודה, היה לי קשה לעבוד כרגיל, לראות את הפרצופים של איציק והעורכים הזוטרים ולהתעמק בכתבות המשמיות, כשבמקביל שוכב בכספת שלי הסיפור הלוהט הזה ומחכה לרגע הנכון. ההמתנה היתה פשוט מייגעת. אחרי עשרה ימים של מריטת-עצבים התחלתי לעשות טבלת ייאוש, אבל הטבלה היתה עוד יותר מייאשת מאשר ההמתנה עצמה. הימים לא עברו, אחר-כך גם השעות, על שבועות בכלל לא היה מה לדבר. פני ואני לא נפגשנו יותר ביחידות, כדי שלא יתחילו לדבר. בסך הכל, הוא לא עבד הרבה במוסף עד אז, והיחסים בינינו היו דבר חריג. נתקלתי בו לפעמים במסדרון, וממש נאלצתי להתאפק כדי לא לבכות מהמבטים שלו. הוא התענה, המסכן, לפחות כמוני ובוודאי הרבה יותר. אם היו לנו מסרים להעביר, היינו קובעים בסימני-ידיים שניפגש בשירותים. אני התיישבתי בתא אחד והוא בשני, ומתחת למחיצה הוא היה מעביר לי עוד מסמכים ותמונות ואני הייתי מעביר לו הוראות. ממילא, כל זה היה רק וידוא הריגה. הסיפור היה שריר וקיים, התוספות נועדו בעיקר להעביר את הזמן ולשפר את מה שכבר היה מושלם.

הקשיים רק התגברו כשמעשי הרצח הליליים חזרו על עצמם, ועוד בחורות נמצאו דקורות בצוואר. המשטרה פשוט התעקשה שלא לשים לב ולא להכתיר את העניין כרצח סדרתי, כך שמהכיוון שלהם היינו מכוסים. פני רחרח שם אצל הבלשים, פשוט כלום. מה שהפחיד אותנו באמת היה שעיתון אחר, או גרוע יותר, מחלקה אחרת בעיתון שלנו, תעלה על הסיפור. אבל לשמחתי הרבה כולם רק נסחפו הלאה בזרם ההתרחשויות הסתמי, לא טרחו לצייר קווים בין הנקודות, והסתפקו בדיג של חתיכות מידע אקראיות מתוך שלוליות החיים העכורות. למזלנו, אנשי הכת לא השתוללו – הם דאגו לרצוח במרווחי זמן כאלה, שהיו בדיוק מעבר ליכולת המקסימלית של העיתונאי הממוצע לקשר בין שני אירועים שונים. בפעם הראשונה בחיי מצאתי את עצמי מודה לאלוהים על כך שהמקצוע שלנו מאוכלס בעיקר בצעירים חסרי-יכולת שעובדים תמורת שכר רעב, כי עם מוטיבציה וטווח קשב כמו שלהם, אפשר היה לשים מולם את כל הגופות המחוררות בערימה אחת והם לא היו קולטים שיש פה סיפור בהמשכים. אמנם, פני הרגיש אי-נוחות מסוימת מכך שנשים צעירות ממשיכות למות, וגם אני ביליתי לילה או שניים

בלי שינה בגלל המחשבה המטרידה שאני, פחות או יותר, יכולתי להציל אותן אלמלא בחרתי לדחות את הפרסום. אבל באותה מידה, היה לי ברור לגמרי שבטווח הארוך יותר בחורות יינצלו אם נחכה לראש השנה. אין מה לעשות, יותר קוראים שווה יותר השפעה. לזה קוראים עיתונות. לקראת אמצע הקיץ, בדיוק בתפר המבעבע שבין יולי ואוגוסט, בא פיני והפתיע אותי לגמרי. התברר לו שהכת רוצחת גם גברים, עכשיו שהקסדות הפרוסיות משווקות כיוניסקס וזכות לפופולריות בקהילה ההומוסקסואלית. ולא רק זה, אלא שבמסגרת מאמצי ההסוואה של הכת, היו גם מעשי רצח שלא התבצעו בדקירה. אותי זה דווקא שימח, אם אפשר לומר ככה, כי פירוש הדבר היה ירידה דרסטית באחידות דפוס הפעולה, ומכאן, ירידה דרסטית בסיכוי שיגנבו לנו את הסיפור. אבל פיני לא שמח. הוא ביקש ממני לפרסם, כאן ועכשיו, את הכתבה. "אנשים מתים", הוא אמר, "מי יודע עכשיו כמה מהרציחות בארץ קרו בגלל הקסדות הדפוקות האלה. התחילו לייבא אותן, מתי, לפני שלושה חודשים? אתה יכול לתאר לעצמך את המספרים. הכל אפשרי עכשיו. קודם ידענו, נשים עם חור בצוואר. עכשיו לך תדע מי ומה".

"אני מבין אותך", אמרתי לו, "אבל אין לי אפשרות לעשות את זה. רק עוד חודש ועשרה ימים ברוטו, ברוטו בריבוע, זה מתפרסם. אם נקדים, נראה כמו מפגרים. אני גדלתי בעיתונות, אצל ענקים שלדור שלך כבר לא אומרים כלום, ואצלם לא היה דבר כזה לפוצץ סיפור חודש לפני ראש השנה. פשוט לא היה. מחכים, מעבים את הכתבה, משפרים, תמיד יש מה לעשות. אבל לא גומרים מוקדם כמו אידיויטים. יחשבו שמייהרנו, יחשבו שלא עבדנו על זה מספיק, ולא יתייחסו ברצינות. שמע מה שאני אומר לך".

"מיהרנו?! עוד מעט צריך לעשות לכתבה הזאת גילוי מצבה. איפה, כבר עבר התאריך. קברת אותה לפני יותר מחודש".

"אני לא 'קברתי', אדוני", התרגזתי, "אני מנסה להבטיח כאן סטנדרטים עיתונאיים. ואין שום עיתונאי במקומי שהיה מקדים אותה ביום אחד מערב ראש השנה. זה המקצוע, האתיקה מעל לכל, לא מתאים לך, אל תיכנס למטבח".

"טוב, טוב", הוא נסוג קצת, "אבל אני אומר לך, אני כבר לא יודע מה לעשות. אני קורא את מדורי הפלילים כל בוקר ושואל את עצמי מי מת בגללנו".

"קודם כל, אף אחד לא מת 'בגללנו'. אם בכלל, בזכותנו יינצלו הרבה מאוד אנשים. ודבר שני, אם אתה לא יודע מה לעשות, אני ממליץ לך שתעשה כמוני ותפסיק לקרוא את הפלילים בפרט ואת עמודי החדשות בכלל". בשורת המחץ הזו גמרנו את הדיון, ואני ערכתי את הכתבה עוד קצת כדי שתכלול את הגילויים החדשים. מכאן והלאה המשכנו לחכות.

עוד שבוע עבר, לא יודע איך, עוד שבוע ויום, שבוע ויומיים. במשך הימים האלה גם אני התחלתי להתרכך, ובכל פעם שנודע לי – ברדיו, בטלוויזיה או סתם במזנון – שהיה איזה רצח, כל רצח, מיד הרגשתי אשם. ידעתי שזה אבסורד, זה לא ייתכן, הרי אני עומד להציל כל-כך הרבה בחורות ובחורים, ורק צריך לעשות את זה טוב, מכובד, זה הכל, בראש השנה ולא קודם. הפוליצר הלך והתקדם לכיוון הכיס שלי, זאת אומרת, הכיס שלי ושל פיני, והכל עמד להסתדר בצורה הטובה ביותר. משטרה כושלת, כת משתוללת, אומה מתאבלת: הכל היה עדיין נכון, עוד יותר נכון, הסנסציה רק חיכתה לסימן כדי לדהור החוצה. וסוף-סוף, סנסציה כמו בימים הטובים! לא איזו שחקנית-זמרת שילדה מוטציה, ולא איזה ספורטאי שנעשה אימפוטנט בגלל

תאונת אתלטיקה קלה, ולא מכות בין אמרגן לבין הכוכב הראשי במחזה. די עם אלה, מעכשיו רק סנסציות שלא מעליבות את הקוראים, אלא משנות את העולם לטובה.

יום אחד הגעתי למשרד בחולצה רטובה מזיעה, אמרתי שלום קר לאיזיק והתיישבתי בחדר. כבר כמעט שבועיים שלא ראיתי את פיני, אמרו לי שהוא נסע לטורקיה, אבל זה נשמע לי מצוץ מהאצבע, כי ידעתי שבטורקיה אין מה לעשות יותר מסוף-שבוע ארוך. הפעלתי את המזגן, לקחתי את העיתון, קראתי קודם כל את המוסף שלנו, לראות את השגיאות של הגרפיקה ושל הדפוס. לא היו. קורה. ואני לא יודע למה, עד שהמזגן יקרר את החדר פתחתי גם את המוספים האחרים, את התת-רמה הזאת שנערכת על-ידי אנאלפביתים גמורים. מוסף הכלכלה היה משעמם, מהחדשות קראתי רק את העמוד הראשון הצעקני, ואז נגמרו לי הברירות, פתחתי את מוסף האופנה והלייף-סטייל ורפרפתי. כן, גם על הדוגמניות. הן כבר היו שם, אז הסתכלתי. עשיתי סלאומים לא ממוקדים על מדורי העצות הפסיכולוגיות והקולניריות, קראתי בחצי-עין את טור הייעוץ המיני, אבל אז, בעמוד האחרון, רגע לפני שסגרתי והעפתי הכל לפח, התעכבתי על קונסטרוקציה גרפית מושכת: בצד ימין תמונה של דוגמן ודוגמנית, בקסדות פרוסיות, עם הכיתוב "אאוט", ומצד שמאל תמונה של אותם דוגמן ודוגמנית, בליפסטיק ירוק, עם הכיתוב "אין". מתוך רפלקס מותנה עוד גיחכתי על ההבלים האלה, על כל עולם הניו-זירנליזם שעומד להישמד בערב ראש השנה כשאוכיח שכוחה של העיתונות המסורתית עוד במותניה, ולא באמת ראיתי מה נמצא מולי. סגרתי את המוסף, כמעט קיפלתי וזרקתי כמו תמיד, ואז זה חילחל וצרב, ושוב פתחתי. היה שם מאמר, שבטון נייטרלי הכריז שאופנת הקסדות הפרוסיות נגמרה ויחי האופנה החדשה של הליפסטיק הירוק. פשוט ככה, סתם, באמצע יום קיץ אגבי. זה הלך וזה בא, וזהו. וכאילו זה לא מספיק גרוע, נטען שם שכבר ארבעה ימים שלמים שהקסדות הן בגדר פאסה שבושה להיראות בחברתו בציבור.

קמתי מהכורסה, החולצה עוד היתה רטובה מהזיעה של קודם, ורצתי למטה לרחוב. אמרתי לעצמי שאני לא חוזר למעלה עד שאני רואה ברחוב נשים וגברים עם קסדות פרוסיות, שיוכיחו לי שאלה ממוסף האופנה לא יודעים כלום על החיים האמיתיים. אבל החום הרג אותי, ואחרי שעה חזרתי מובס למשרד בלי למצוא את מה שחיפשתי. מיד שמעתי בתוכי קול שאומר – לפרסם מיד את הכתבה, עכשיו, למזער נזקים, לפני שגל הרצח ימות יחד עם הטרנד. הרי עד ראש השנה נשארו עוד יותר משבועיים; כולם ישכחו עד אז שמישהו בכלל הסתובב עם קסדות כאלה, הרי ככה זה עם אופנות מתחלפות, כל האנשים שהעריצו אותן כשהיו בשיאן מנסים להתנער מהן מיד כשהן נופלות.

התקשרתי לפיני, הוא לא ענה, השארתי לו הודעה דחופה בביפר שיחזור אלי. כל היום הוא לא התקשר, ואני ניסיתי להשיג אותו כמו משוגע. אפילו ביררתי במוקד של ביפר אם ההודעה עברה אליו. היא עברה. אחר כך, בלילה, לא עצמתי עין. חיכיתי לבוקר, רצתי למערכת, והתעניינתי אצל רכז הכתבים, באופן הכי אדיש שאפשר, אם יש במקרה איזה שינוי בהיקף העבודה של כתבי הפלילים, בעיקר במה שקשור למקרי רצח. הוא לא ידע לומר לי. הלכתי לחדר והתקשרתי שוב לפיני. הוא שוב לא ענה, שוב הגעתי למוקד של ביפר. טרקתי למוקדנית בפרצוף, עוד לפני שהיא הספיקה לגמור להגיד שמדוברת השד-יודע-מי. רצתי שוב לרכז הכתבים ושאלתי על פיני, אם מישוהו ראה אותו. הוא אמר לי שפיני בטורקיה. אמרתי לו שיפסיק לזבל לי במוח, כבר שבועיים מספרים לי את הקשקוש הזה ואני רוצה לדעת את האמת. הרכז לקח אותי הצידה וגילה

לי שפיני עשה טעות מאוד רצינית, הוא העליב את אחד הבוסים הגדולים ועכשיו הוא מתחבא ולא יודעים איפה.

”נו, באמת, אני העלבתי את העורך הראשי מאה פעם, גם את גליקמן מהדירקטוריון, ואני עוד כאן”, אמרתי.

”לא התכוונתי לבוסים של העיתון, שלמה”, אמר הרכז; אני מודה בבושת-פנים שעדיין לקח לי זמן להבין. חזרתי לחדר, הוצאתי מהכספת את כל הניירות של הכתבה, את התמונות, את המסמכים. התיישבתי בתוך כל הערמה ובכיתי. מישהו ניסה להיכנס, בטח איציק, אבל בעטתי בדלת חזרה למשקוף והפלישה נבלמה. הסתכלתי מסביבי ולא ידעתי מה לעשות עם כל הסיפור הגדול הזה ששוכב כאן על הרצפה. פיני נעלם, הטרנד גווע, הרוצחים בטח נרגעו, הכל גמור. ליתר ביטחון חייגתי לאיציק ושאלתי, אם עכשיו זה זמן טוב לפרסם סיפור ענק שקשור לאופנת הקסדות הפרוסיות. ”הצחקת אותי, שלמה”, הוא אמר, ”זה עיתון, לא ארכיון. די, הקסדות עשו את שלהן, לא מתעניינים בזה יותר. אבל יש לי דוגמנית חדשה להציע לך, קוראים לה גרושנקה, עולה מחבר העמים, בת 15, מדהימה, ציצים גדולים שאתה לא מאמין, והיא מוכנה לסגור איתנו בלעדיות על תמונת שער בליפסטיק ירוק וחזייה”.

”אחר-כך, איציק”, הודיתי לו וסגרתי. כל הרוח יצאה לי מהמפרשים. יותר גרוע, התחלתי לדאוג מה יהיה עם פיני, מה יקרה לי אם הוא יתוודה בפני מישהו על כך שיכולנו להציל המון נרצחים ולא עשינו את זה. הבנתי בהדרגה שהניירת הזאת שמכסה לי את השטיח מקיר לקיר, לא רק שהיא מעניינת את רוב הציבור כמו כלב שנשך אדם, אלא שהיא גם יכולה לסבך אותי עם המיעוט הקטן שעוד יכול להתעניין בה – כלומר המשטרה, שתשמח לזרוק על מישהו אחר את האשמה בכך שהכת הרצחנית השתוללה ברחובות בלי הפרעה. נניח שפיני רוצה לברוח מהמאפיה, ונניח שהמשטרה תהיה מוכנה לעזור לו בתנאי שידבר, ונניח שהוא ידבר... הראיות המפלילות היו מפוזרות מכל הכיוונים. אספתי אותן לתוך שקית, ירדתי למרתף וזרקתי הכל לתוך מלתעות המגרסה התעשייתית שעובדת שם בלי הפסקה. אחר-כך עליתי למעלה, עברתי אצל איציק ואמרתי לו שיקבע עם הדוגמנית הרוסייה ומצדי שישלם לכלבה כמה שהיא רק רוצה.